

eller Embedsførelse maatte gjøre ham uværdig til at indtage en Stilling, som den omhandlede, fandt Udvalget dog, at der, for at fjerne mulig Betænkelighed, kunde optages en Bestemmelse, som kunde give Garanti i den nævnte Henseende. Man formeente, at det hensigtsmæssigt kunde skee derved, at Rettigheden til at slutte sig til en tjenstelig Præst gjordes afhængig af, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, efter Andragende besangaaende, tilljendegav, at der ikke af Hensyn til den Paagældendes Vandel eller Embedsførelse havde Noget at erindre imod hans Valg. Under en Forhandling med Udvalget, erklærede imidlertid Kirke- og Underviisningsministeren, at han ikke vilde kunne gaae ind paa Lovforslaget, medmindre det kom til at indeholde den Bestemmelse, at Valget af Præsten skal stadfæstes af Kongen. Med Hensyn til dette Punkt finder Meningsforskjellighed Sted i Udvalget.

Fleritallet (Casse, Hall, Nyholm og Olsen) finder det utilraadeligt at lægge nogen Hindring imellem for Lovforslagets Gjennemførelse, ved at modsætte sig en saadan Bestemmelse, der næppe i Virkeligheden vil have anden Indflydelse end den, som ovenfor bemærket, af Udvalget paatænkte, eftersom det tør antages, saaledes som det ogsaa udtrykkeligt blev fremhævet af Kirke- og Underviisningsministeren saavel under Sagens første Behandling i Thinget, som i Udvalget, at Stadfæstelsen fra Kirkebestyrelsens Side ikkun vil være en Formsg. for de Personers Vedkommende, der ikke ere entledigede paa Grund af et Forhold i Levnet eller Embedsførelse, der maatte gjøre dem uværdige til præstelig Embede.

Mindretallet (Dam, Høgsbro og Jens Jensen) finder de i Forslagets § 1 givne Betryggelsesmidler tilstrækkelige og en kongelig Stadfæstelse af Valget derfor unødvendig. Det frygter endog for, at den kan forspilbe hele Lovens Niemed, da man ikke har Sikkerhed for, at den af senere Ministre vil blive opfat-

tet paa samme Maade som nu, og antager det i sig selv urigtigt at kræve en saadan Stadfæstelse i et Forhold, hvor Menigheden har gjort Afkald paa Statens Understøttelse og er indskrænket i sit Valg til Mand, der allerede have været kongelig ansatte og have erholdt Præstevielsen. Det maa derfor fraraade at gaae ind paa Ministerens Betingelse.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, at Menigheden tilligemed dens Præst er undergivet de almindelige Love og Forrifter for Folketirken, „forsaavidt de passe til den her fastsatte friere Stilling“, behøver efter Udvalgets Formening en nærmere Betegnelse af den ved de fremhævede Ord udtrykte Indskrænkning for ikke at give Anledning til Tvivl. Man holder for, at Niemedet vil kunne opnaaes i det ønskelige Omfang, naar det overlades til Kirke- og Underviisningsministeriet, efter Andragende fra vedkommende Menighed og dens Præst, at tilstaae saadanne Bempelser, som de særlige Forhold kunde gjøre hensigtsmæssige, og Charakteren af de Bempelser, der kunde indrømmes, derhos betegnedes ved eksempelvis som Gjensstanden for saadanne at nævne Tiden for Guds-tjenesten og de kirkelige Handlingers Foretagelse, Kirkebygningen og deslige.

Den Passus i samme Paragraph: „Navnlig har Præsten paa den ellers brugelige Maade at indføre sine kirkelige Handlinger i en af ham selv anskaffet Kirkebog“, finder Udvalget det rigtigst at ændre saaledes, at den omhandlede Forpligtelse udtrykkeligt knyttes til den tilsvarende Forfrist i Lov af 4de April 1855 § 3.

De øvrige Endringer, som man foreslaaer, ere ikkun Redaktionsforandringer, hvilke det antages for usornsdent her at begrunde.